

Још почетком године, када су сви показивали оптимизам поводом Јужног тока, ја сам објавио чланак у коме је било директно написано да ће Александар Вучић после побједе на изборима замрзнути реализацију овог пројекта (Сергеј Правосудов: Александар Вучић после избора руши Јужни ток по наређењу ЕУ)

При том, Александар Вучић ме је зачудио својом једноставношћу и непосредношћу. Мислио сам да ће он смислити неко озбиљно оправдање за своју одлуку. На примјер, почеће дијелити Србијагас слиједећи слово Трећег енергетског пакета. Али је он просто изјавио да је Србија мала земља и да она не може реализовати тако крупан пројекат без дозволе ЕК. Апсолутно исто тако понашала се и Бугарска. Узгред, и српски социјалисти се нису боље понашали. Директор Србијагаса, Душан Бајатовић, непрестано је изјављивао: „Не сумњајте у то да ћемо ми у најскорије време почети да градимо Јужни ток“, али се све завршавало на изјавама. Сада се не мора журити.

У вези с тим поставља се питање: А зашто сте онда ви потписивали уговоре с Русијом и преузимали на себе обавезе? Ако сте ви мале земље и од вас ништа не зависи, одмах сте требали послати представнике Русије да се договоре са ЕК.

Као резултат, испоруке гаса у Бугарску и Србију и даље ће се остваривати преко

територије Украјине. Подсјећам, у овој земљи се наставља грађански рат. Не зна се када ће се он завршити будући да је САД-у потребна конфликтна зона између Русије и Европе. У ствари руководиоци Бугарске и Србије су доводили у заблуду грађане својих земаља.

Сходно законима ЕУ, ЕК се не може мијешати у градњу гасовода, то право припада националним владама. ЕК има право да одређује правила експлоатације гасовода када су они већ изграђени, при чему се то тиче Бугарске која је већ у ЕУ, а Србија, како је познато, уопште није члан ЕУ. Ако би Србија почела градити Јужни ток на својој територији, онда би власти Бугарске имали мање шанси да убиједе своје становништво да је потребно зауставити тај пројекат. У крајњем случају Русија би могла почети и преговоре са Румунијом, да она постане прва земља у коју би дошао Јужни ток.

Притом, ЕК није предложила Србији и Бугарској никакве алтернативне изворе испоруке гаса. У посљедње вријеме много се говори о увозу у Европу компресованог природног гаса (LNG). За његов пријем били су саграђени специјални терминали. Истина, били су попуњени са 20-30% пошто су произвођачи LNG дали предност испоруке своје производње у земље Азије (Јапан, Кореја, Кина) гдје ће за гас плаћати 40-50%, а понекад и 100% више него у Европи. Тако да ће европски потрошачи моћи замијенити руски гас за LNG ако се сложе да плате за њега највишу цијену.

Сви велики гасотранспорни пројекти, који су реализовани у ЕУ, ослобађани су од примјена, према њима, норми Трећег енергопакета. А према Јужном току ЕК је одлучила да примијени норме Трећег енергопакета у пуном обиму. То значи да би Газпром морао да сагради гасовод не само за свој гас него и за гас других испоручилаца. Питање је: Зашто би то било потребно Газпрому? Нека други испоручиоци граде гасоводе за свој гас.

Руси имају изреку: „Са таквим пријатељима непријатељи нису потребни“. Бугарске и српске власти показали су се управо таквим пријатељима. Они су потписали уговоре са Русијом, преузели обавезе, али их нису извршили. Као резултат, Газпром је одлучио да реализује овај пројекат заједно са Турском, мада је Русија у прошлости водила неколико ратова са Турском. Није тајна да су управо у току ових ратова Бугарска и Србија добиле независност. Послије завршетка градње новог гасовода по дну Црног мора Турска ће добијати руски гас директно, мимо територије Украјине, а Бугарској и Србији остаје нада у добро понашање руководиоца Украјине.

(Евроазија.инфо)